SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
SWEDISH WEEKLY
P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co. Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business. 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE: 29 011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott $2.00
Halvt år i förskott 1.00
4 månader i förskott 1.00
Helt år till Finnska Staterna 2.50
Helt år till Sverige 3.00
Halvt år till Sverige 1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som ändrar sin adress ändrad, ombedes att tydligen både den gamla och den nya adressen.

Inskuld prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressklappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 2 gånger $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors 1.50
Förlovningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för annonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 27 September 1928.

TILL IRLAND.

INNAN Kellogg återvände till sitt land från Paris och mötet där med Stresemann, reste han icke till London. Han for till Irland. På rådhuset i Dublin blev han korad till hedersborgare.

Det är en smula kyligt mellan Imperiet och U. S. A. Kylan kunde icke komma starkare till uttryck inför den stora allmänheten än genom färden Washington — Paris — Dublin — Washington. Visserligen återgäldade den amerikanske utrikesministern endast den irländske presidentens visit nyligen i Amerika — men detta ger ingen förklaring och anses icke heller ge någon förklaring på det mycket uppseendeväckande faktum att Imperiets huvudstad icke gästats i detta sammanhang.

Vadan denna inre olust i den anglosachsiska världen? Uppenbarligen föreligger en viss rivalitet mellan tvenne maktcentra. Amerika och England kämpa med varandra om inflytandet icke minst över den europeiska kontinenten. Amerika har här ett naturligt försprång, som kommer alltmer till sin rätt; ty dess folkkropp är till sitt ursprung icke endast engelsk, utan också tysk, fransk och skandinavisk, kort sagt europeisk. I Irland finns en annan mäktig stödjepunkt för U. S. A., som till ras och temperament är anti-brittisk.

Kelloggfreden undertecknades i *Paris*, men i första hand av den *tyske* utrikesministern, som lämnat sjukbädden för Kellogs skull men förbjudes av sina läkare att fara till Geneve. Det besegrade Tyskland, som före alla länder öppnat sitt industriella liv för koncentration och rationell drift och sett socialismens idéer under de hårdaste inre brytningar ständigt utvecklas för att icke släppa initiativet ur sina händer, står i denna stund som *den mäktigaste och främste bäraren av europeisk kultur*. Fredsbryggan över Atlanten går från Hamburg till New York. Det är Kelloggpaktens världshistoriske innebörd.

Medvetandet härom plågar statsmännen i Paris och London. Instinktivt sluta de sig samman för att rädda den hotade fransk-brittiska imperialismen, som syntes slutgiltigt tryggad genom det tvåspråkiga sekretariatet i Geneve. Återförsäkringen i Locarno har visat sig illusorisk. På nytt spökar den gamla *ententens* fransk armé som polismakt på kontinenten, engelsk flotta som polis på haven. Man smusslar med nya avtal, förbereder anglo-europeisk enhetsfront mot Amerika. Är det icke naturligt, att England, vars Imperium är utskiftat över hela jorden, har i sin hand ordningsmakten på världshaven?

Sällsamt hur problem återuppstå. England slog ned Tyskland, därför att det envisades med att "lägga sin framtid på haven". Det slog ned Tyskland med Amerikas hjälp. Det omedelbara resultatet är att Amerika övertar Tysklands roll att hota Englands sjömakt och resultat n:r 2 att Tyskland och Amerika finna varandra, enas om gemensam världspolitik.

Englands kraft är bruten. Dess arbetarklass är utholkad av hemlig kommunistpropaganda, dess vidsträckta välde på varje punkt hotat av revolutionsvågen i Österland, av mäktiga krafter närd. Medan Tyskland har tack vare nederlaget fallit tillbaka på endast sin egen kraft och tack vare sin djupa socialistiska kultur fostrat en arbetarklass som är andligt vuxen att brottas med de väldiga problem, som ställas genom revolutionen i Ryssland.

Vore icke allt detta, skulle hr Kellogg aldrig vågat att resa förbi London för att utropas till hedersborgare i Dublin efter mötet med Stresemann i Paris.

KVINNORNAS INTERNATIONAL.

DE socialistiska kvinnornas internationella konferens sammanträdde i Bryssel dagarna före Internationalens kongress. 17 länder voro representerade med 115 delegater som samlades för att dryfta de frågor som inom alla länder äro viktiga för kvinnorna och alldeles särskilt för arbetarklassens kvinnor och barn.

Det var en mängfald av olika frågor. I en del av de mera framskridna länderna voro de, om inte lösta, så dock åtminstone i någon mån ordnade. I andra länder däremot finns knappt en tillstymmelse till social lagstiftning. Staterna ha visserligen genom sitt medlemskap i Nationernas Förbund förpliktat sig att införa bättre förhållanden på alla områden, men på många ställen har det stannat vid denna förpliktelse.

En av de frågor som väckte det största intresset, var straffet för fosterfördrivning. En av de österrikiska delegaterna höll ett mycket uppmärksammat föredrag om förhållandena i sitt hemland. För närvarande äro inte mindre än mellan fyra och femhundra kvinor intagna i fängelse där endast för att de inte ansett sig ha rättighet eller styrka att sätta flera barn i världen. Det är deras fattigdom som tvingat dem att handla som de gjort, och det är tack vare sin fattigdom de kommit i fängelse. För över- och medelklassens kvinnor har lagen ingenting alls att betyda, de kunna tack vare att de ha möjlighet att betala, få vård på privata sjukhem och ingen får en aning om saken. Lagen är mera än någon annan en klasslag. Konferensen uttalade sig för att straffriheten i detta avseende skulle gälla inte endast då det gäller en kvinnas liv utan även fattigdom samt vidare för kostnadsfri och sakkunnig läkarvård åt de mindre bemedlade kvinnorna i detta hänseende.

En annan fråga som konferensen behandlade, var kvinnorna och kriget. Denna diskussion inleddes av en polska och blev mycket intressant. Konferensen enades om att för kvinnorna gives det endast ett krig — krig mot kriget. Någon mobilisering eller dyfikt av kvinnorna för krigstjänst kan inte ens diskuteras. Det är framför allt kvinnorna som måste föra kampen mot kriget, under alla förhållanden och med tillgripande av alla möjliga argument.

Övriga frågor som av konferensen behandlades voro olika sociala lagstiftningsåtgärder, såsom moderskapsförsäkring, änkepensionering, obligatorisk tandvård, med flera spörsmål, som alla finnas på de socialdemokratiska arbetarpartiernas program, och vilkas lösning kvinnorna alltså själva ha möjlighet att påskynda eller framkalla.

E.

VAD DET INNEBÄR ATT VARA PRESIDENT.

PRESIDENTÄMBETE i Förenta Staterna är en av världens viktigaste befattningar. Den myndighet som den amerikanska federalförfattningen tillerkänner presidenten är så omfattande, att man gott kan säga, att landets administrativa överhuvud kanske har mera makt och befogenhet än någon annan styresman i världen. Denna myndighet tillerkännes presidenten dels direkt genom landets grundlag eller konstitution, dels indirekt genom seder och bruk.

Konstitutionsenligt är presidenten landets högsta administrativa chef, ett ämbete som han bekläder under fyraåriga terminer. Den verkställande och administrativa myndigheten utgör en koordinerad men fristående gren inom federalstyrelsen vid sidan av det lagstiftande arbetet, som åligger kongressen, och rättskipningsarbetet, som tillkommer högsta domstolen och dess underordnade organ. Presidenten är för den skull icke ansvarig inför kongressen för sina handlingar och sina beslut, för så vitt han ej gör sig skyldig till förräderi, korruption eller andra grövre brott och missdåd, i vilket fall han åtalas av kongressen (impeachment). Endast en president, nämligen Andrew Jackson, har på detta sätt åtalats, men han frikändes.

Presidenten åligger att bevaka landets grundlag och se till att denna och andra lagar upprätthållas och efterlevas. Han är dessutom landets högsta militära chef, såväl ifråga om de federala stridskrafterna till lands och vatten som de olika staternas milis.

Förenta Staternas president tillkommer dessutom rätten eller kanske ansvaret att benåda personer som åtalats för brott mot landets grundlag. Honom åligger också att tillsätta senatorer, då vakanser uppstå under det att senaten icke är sammankallad. Han har också befogenhet att, då förhållandena så påbjuda, sammankalla bägge husen i kongressen eller endast ett av dessa. Kan ej enighet uppnås beträffande tid för upplösning av den sammankallande kongressen, har presidenten rätt att fastställa tidpunkten härför.

Med främmande makter har presidenten befogenhet att avsluta fördrag men det fordras i grundlagen, att avtalet ratificeras av två tredjedelar av senatorerna. Här bör inflikas, att senaten alltid noga bevakat denna grundlagsenliga ratificeringsrätt, så att det varit synnerligen svårt för presidenten att genomdriva summariskt åvägabragta fördrag med utländska makter. I samband härmed må nämnas, att det tillkommer presidenten att mottaga ambassadörer och sändebud från utländska stater samt att utnämna och tillsätta amerikanska ambassadörer, ministrar, och konsuler i utlandet samt dessutom kabinettsmedlemmar och många federala ämbetsmän, däribland ledamöter av landets högsta domstol. Dessa utnämningar skola emellertid bekräftas och godkännas av senaten.

Utom ovan nämnda, av grundlagen direkt beviljade och föreskrivna rättigheter, har presidenten åtskilligt att säga till om, som förskriver sig från gamla sedvänjor och bruk. Konstitutionen tillerkänner icke presidenten någon egentlig lagstiftande befogenhet, men i realiteten utövar han ett stort inflytande på lagstiftningsarbetet. Han förordar lagars antagande och kan genom sin vetobefogenhet ofta tvinga kongressen att uppge ett visst lagförslag eller modifiera detta. En stark president är därför ofta en viktig faktor inom lagstiftningsarbetet.

På det diplomatiska området sträcker sig presidentens myndighet vida längre än till det rent mekaniska utarbetandet av fördrag och traktater. Landets hela utrikespolitik vilar faktiskt i presidentens hand. President Wilsons vägran att erkänna Huertas regim i Mexico innebar faktiskt den mexikanske styresmannens fall. Roosevelts politik i Panama var i själva verket hans egen.

Det finns ännu ett annat fält, där presidentens myndighet gör sig gällande. Teoretiskt sett anses presidenten stå över partierna, men praktiskt är han det partis ledare, som invalt honom. Han utser sina kabinettssekreterare och de flesta andra viktigare ämbetsmän från det egna partiets led och är dessutom bunden av partiets politiska program eller "platform". Jefferson, Lincoln, Roosevelt och Wilson ha gjort sig bemärkta som ledare av sina respektive partier och ha ägnat mycken tid och mycket arbete för främjandet av partiintressena. Det är som partiledare som presidenten kan utöva det kanske starkaste inflytandet.

Som synes har Förenta Staternas president stor myndighet. Hans makt är emellertid avsevärt beskuren, delvis på grund av finansiella omständigheter, dels på grund av den allmänna opinionen i landet, som ständigt gör sig gällande. Presidenterna Pierce och Buchanan t. ex. kunde icke genomdriva den s. k. Fugutive Slave Act i nordstaterna, där folkopinionen var stark emot slaveriet. Om kongressen vägrar att anslå medel för upprätthållandet av landets lagar, är givetvis presidenten mer eller mindre maktlös. Den nuvarande förbudslagen kan till exempel icke övervakas och överträdelser icke beivras utöver vissa gränser, beroende på otillräckliga medel samt rättsmaskineriets begränsningar, och här är det kongressen som har det sista ordet.

Senatens rätt att godkänna eller förkasta fördragsbestämmelser ingångna med främmande makter samt gjorda utnämningar utgör en annan beskärning av presidentens befogenhet. År 1925 vägrade exempelvis senaten att godkänna president Coolidges utnämning av Charles Warren till attorney-general. Det var vidare senatens opposition som omöjliggjorde Förenta Staternas godkännande av fredstraktaten, detta oaktat det var president Woodrow Wilson som framlade själv idén angående Nationernas förbund.

Presidenten uppbär i lön 75,000 dollrar om året och har dessutom 25,000 dollrs i reservbidrag. Anslaget till Vita Huset för sekreterare, kontorshjälp och liknande uppgår till omkring 300,000 dollars om året.

En utlandsfödd person kan enligt lag icke bli amerikansk president. I konstitutionen stipuleras, att presidenten måste vara infödd amerikansk medborgare av minst 35 års ålder, som i minst 14 års tid varit bosatt inom landets gränser.

F. L. I. S.

GRUVKONFLIKTEN I SVERIGE.

OM den bilagda, åtta månader gamla konflikten vid de svenska gruvfälten, skriver Ny Tid i Göteborg, skulle som rubrik kort och gott stå "Bilagd konflikt". Ingenting mera. Resultatet är för arbetarnas del sådant att det icke ger anledning till några tillfredsställda kommentarer. Arbetarna kunna förlora en konflikt. De ha gjort det förr och endast beslutat sig för att taga nya tag. Men denna konflikt ligger något annorlunda. Den som i sin granskaregärning av företeelserna på arbetsmarknaden och inom fackföreningsrörelsen vill skydda sig bakom lättfunna talesätt kan visserligen skaffa sig en klen tröst i att konflikten i alla fall var lockout och att arbetsgivarnas försök till lönereduceringar framgångsrikt slagits tillbaka — med hjälp av ryska rubler skulle en kommunist lägga därtill. Så enkel är dock icke saken. Gruvarbetarförbundet sade upp avtalen med krav på löneökningar och förbättringar i arbetsvillkoren. Gruvägarna svarade, som sed är, med lönereduceringskrav och när vid förhandlingarna arbetarna icke fränföllo sina krav hotades med lockout, vilken sedermera verkställdes.

När det nu blev status quo måste striden ses mot denna bakgrund. Om det gällt att möta en lockout med lönereduceringskravet som gruvägarnas öppet tillkännagivna mål, hade den tappra strid gruvarbetarna fört och som ändat i smärre förbättringar, kunnat betecknas som en seger. Nu är det en stort anlagd offensiv från arbetarparten med kraftigt vidhållna krav på väsentliga förbättringar som praktiskt taget slutar vid utgångspunkten. Det vill säga ingenting. De ackordsjämkningar som företagits kunna icke motivera en åtta månader lång strid. Man behöver icke hitta på liknelser och omständigheter för att med beklagande de konstatera att arbetarna nödgats böja sig.

Detta blev alltså resultatet av den seger, som gruvarbetarna enligt deras bakbläsare, kommunisterna, och med en kommunistisk ombudsman som verklig ledare av striden, skulle vinna med hjälp av ryska rubler. Så gick det alltså med det föredome som gruvarbetarna i Sverige enligt förtroendeman N. P. Hansson skulle visa "västervärlden att en facklig strid kunnat genomföras med seger på grund av hjälp från de ryska kamraterna". Vad den kommunistiska ledningen av denna konflikt visat "västervärlden" är att det icke går att vinna någon seger med hjälp av ryska rubelsubsidier och provoktioner. Det har visats att där ryssarna nästla sig in med sina från oss vitt skilda begrepp om fackföreningsrörelse, demokrati och arbetarklass, där går det på tok. Det är fördomen. Den är dyrköpt och den har kostat offer. Dessbättre har den även verkat. De fackförbund som hittills trott att man kunde umgås med ryssarna som med andra människor förstå nu granneligen att detta icke är möjligt. Vid samtliga de fackförbundskongresser som hållits i år ha ryssarnas invifer om samarbete eftertryckligt avvisats.

Kommunisterna komma att taga avstånd från denna strid. De komma att påstå att styrelsemajoriteten i Gruvarbetarförbundet är socialdemokratisk. De komma att beskylla "reformisterna" för förräderi. Allt i känd stil. Men fakta tala. Kommunisterna i Sverige ha tagit gruvarbetarkonflikten på entreprenad, de ha i stridens ledning haft ett inflytande som gjort dem till de verkliga ledarna, de ha dagligdags strutit med miljonunderstöden från Ryssland som skulle medföra den hela och fulla segern för gruvarbetarna, de ha ständigt fablat om att här fick ingen uppgörelse ske med mindre än arbetarnas krav fullt ut tillgodosetts. Resultatet ser varje människa som något följer händelserna på arbetsmarknaden. Det är samma kommunister som skryta med att det var de, som vunno segern åt pappersmasse-arbetarna i deras konflikt.

De ryska bolsjevikerna ha gjort ifrån sig i svensk fackföreningsrörelse, den saken är redan klar. Med denna konflikt lider det intet tvivel att även de svenska kommunister, som taga order från Moskwa, komma att hållas utanför allt inflytande på fackliga konflikter och angelägenheter. Den lärdomen bör dragas av gruvarbetarnas åtta månader långa svältkamp. Flera återstå. Dit hör den trots återfall då och då växande insikten att det är bättre att så långt det finns möjligheter undersöka och tillvarataga förutsättningarna för fredliga uppgörelser på arbetsmarknaden.

Veckans intervju.

J. S. McGOWAN.

"EMIGRATIONSPROPAGANDA för Canadas räkning i de skandinaviska länderna såväl som överallt annorstädes i världen *måste* läggas uteslutande efter sunda linjer", yttrade häromdagen direktören J. S. McGowan vid Canadian National Railways västra distrikts kolonisationsdepartement, då jag hade nöjet sammanträffa med denne distinguerade gentleman, som sedan ett år tillbaka bekläder en av de mest viktiga och krävande befattningar vid det statliga järnvägsbolaget.

Jag uppsökte J. S. McGowan främst för att för mina läsare kunna berätta något om det omfattande arbete, som sedan årtionden bedrives av denna järnvägs kolonisationsdepartement. Vi som kommit hit under den överenskommelse, som av staten ingåtts mellan de bägge stora järnvägsföretagen i Canada, hava säkerligen alla haft känning av det omfattande och synnerligen välordnade kontrollsystem, järnvägarna upprättat för att kunna hålla reda på de tiotusen nykommare, som varje år söka sig ut till Canadas prärier.

Redan i Sverige söker bolaget genom sin därvarande representant klarlägga för den eventuelle utvandraren att vad Canada behöver är främst jordbruksarbetare och sedan i någon mån skogsarbetare. Men vad därutöver är av ondo. Inga industriarbetare kunna påräkna arbete inom dessa fack och järnvägens platsanskaffningsbyrå, vilken drives i samråd med kolonisationsavdelningen, anskaffar heller icke annat arbete. Därför måste utvandraren underskriva en förbindelse i hemlandet att han förklarar sig villig taga jordbruksarbete och skogsarbete, om sådant skulle yppa sig. Han måste också i denna förbindelse, som indirekt avser att utgöra en ansökan om invandringsrätt, framhålla vad slags jordbruksarbete han är van vid och med förkärlek önskar ägna sig åt efter ankomsten hit. Av dessa ansökningar, vilka utskrivas i duplikat, förvaras en vid agenturkontoret i utvandringslandet och en sändes till kolonisationskontoret i Winnipeg, om den resande destinerats hit. På så sätt blir detta senare kontoret i tillfälle att redan innan utvandraren anländer hit, söka skaffa honom arbete på en farm, där man tror hans erfarenhet skall komma bäst till sin rätt. Platsanskaffningen förmedlas här i landet genom de många järnvägsagenter i Västern, som stå i direkt förbindelse med bolagets kolonisationsavdelning eller också skriver arbetsgivaren själv till avdelningen och får därvid sig tillsänt ett formulär för utfyllning å vilket han måste lämna så noggranna uppgifter som möjligt om arbetets beskaffenhet, bostadsförhållanden och lönevillkor etc.

En sådan ansökan är bindande från arbetsgivarens sida och järnvägsagenten måste, om det skulle hända att den först uppgivna platsen blivit besatt i mellantiden och uppgift därom icke hunnit nå avdelningen innan arbetaren lämnat Winnipeg, skaffa honom annat och av honom godkänt arbete.

När sedan nykommaren fått plats införes hans namn, den av honom i utvandringslandet utfärdade förbindelsen, C. N. R:-representantens introduktionskort och avskrift av farmarens tillovade förbindelse i ett särskilt härför och nationsvis uppdelat fack. På så sätt kan man alltid föra kontroll över utvandrarens tidigaste uppehåll här i landet.

Efter en tid får nykommaren en skrivelse från kolonisationsavdelningen i vilken begäres upplysningar om hur han trives med arbetet. Önskar han platsombyte behöver han endast uppgiva detta vid besvarandet av brevet och om annnan lämplig plats finnes tillgänglig i närliggande distrikt, förmedlas detta av bolagets ombud. På så sätt står avdelningen alltid under det första året i intim kontakt med nykommarna, för uppgifter över deras adresser och vilka farmare de arbeta för etc. Det register, som därvid upplägges, kan tjäna som en värdefull uppslagsbok för nykommare, och många i utvandringslandet bosatta personer ha genom att kunna angiva namn, ankomsttider och möjligen även första av bolaget anskaffade plats, nått personer, vilkas adresser kanske annars ännu varit okända.

— "Detta ovanstående gäller dock endast de skandinaviska och brittiska invandrarna", yttrade McGowan, "för dem söka vi göra allt vad som rimligen kan begäras. De tillhöra ju också den kategori nykommare som alltid hälsas välkomna i Canada och vi skulle ogärna vilja se att de bliva missnöjda med våre sig förhållanden här i landet eller den betjäning de få av vår institution. Vi söka också på allt sätt under lätta dem och jag kan lugnt tillägga att vår representant i Edert hemland söker giva dem så sunda uppfattningar om Canada och förhållandena här i landet som möjligt. Vi hava nämligen för avsikt att bygga för framtiden och önska icke att under en kortare tid framvisa ett ypperligt resultat beträffande vår propaganda för Canada i Edert land, utan i stället genom skapandet av förtroende hos folket i allmänhet, bibringa dem den uppfattningen att vår representation är ansvarskännande och noggrann i sitt arbete". —

* * *

Jag fick ett utesiutande gott intryck av mitt samtal med direktör McGowan och då jag senare i sällskap med vår svenske representant vid kolonisationsavdelningen, Emil Hallonquist, blev i tillfälle att taga del av det omfattande organisationsarbete, som där bedrives, blev det klart för mig att ett system, som det av denna avdelning av järnvägsbolaget upplagda, endast kan uppvisa fördelaktiga sidor.

Kolonisationsavdelningens arbete är mycket omfattande och dess traktan i huvudsak att tillfredsställa nykommarna. Man söker genom human behandling i det längsta ingiva dem självtillit och tillfredsställelse med förhållandena i det nya landet.

Därför har också avdelningen i stor utsträckning sökt etablera samarbete med de olika svenska kyrkosamfunden i landet. På så sätt hoppas man i framtiden kunna stärka de svenska kolonierna och där kyrkosamfund av olika slag finnas, tillföra sådana platser nytt liv och nya krafter. Vid avdelningen finnes en norsk pastor som i egenskap av missionär vid norska lutherska kyrkan och kolonisationsagent för bolaget blivit i tillfälle att utföra ett betydelsefullt arbete i avsikt att bygga upp redan etablerade norska lutherska samfund i landet. Senast har direktör McGowan fört underhandlingar med Canadakonferensens ordförande, pastor A. A. Nelson i Calgary i samma intresse och även ifiom de andra kyrkosamfunden skall man söka komma till liknande förståelser. På så sätt hoppas man kunna införa nykommarna i omgivningar som äro liknande de, som de äro vana vid och därigenom göra övergången från det gamla till det nya så smidig som möjligt. Med detta avses naturligtvis icke något isoleringsförsök från avdelningens sida, utan i stället ett försök att få nykommaren att känna sig hemma genast han börjar sitt arbete i ett nytt land.

* * *

J. S. McGowan är född på Irland 1893 och kom 1912 till Canada. Här genomgick han bland annat Agricultural College vid Winnipeg och vann dätefter anställning vid C. N. R:s kolonisationskontor i London, Engl. Senare blev han utnämnd till assistent för dr. Black, kolonisationsavdelningens högsta styresman och då Dan Johnson i oktober förra året resignerade från sin befattning för att mottaga uppdraget som kolonisationsdirektör i Europa för C. N. R., blev J. S. McGowan hans efterträdare.

Det var kanske icke under de mest gynnsamma förhållanden jag träffade honom. De brittiska skördearbetarna upptogo hans arbetstid och man kan förstå att detta icke var av enbart angenämt slag. En del voro sjuka, en del lata, en del missnöjda, en del förtörnade och en del fullständigt arbetsoduglige. Den läkareundersökning som enligt lag skulle företagits i England före avresan hit till landet, hade tydligen varit synnerligen ofullständig och många av de arbetsodugliga hade aldrig fått utvandra från svensk hamn, så mycket är säkert. Men för dem alla hade McGowan ett vänligt ord, ett uppmuntrande handslag och var kassan liten, tvekade han ej att av sina egna penningar förstärka dem med ett litet handlån, som naturligtvis så säkert, som aldrig det, skulle returneras så fort de fått arbete. Det var ju klart.

Jag frågade en av dem, när jag träffade honom ute i korridoren, vad den mannen hette som de talat vid. "Do not know", blev det buttra svaret. Så nog får direktör McGowan igen de små handlånen alltid.

Mr. RUBBER.

Eld! Eld! Eld!

Miljoner dollars gå årligen upp i rök på grund av SLARV OCH VÅRDSLÖSHET.

OM

Försiktighetsåtgärder hade vidtagits med den tändstickan den cigarren eller cigarettstumpen;

Gasolin hade uppbevarats på säkert ställe, och "coal oil" använts för sitt rätta bruk.

Alla lättantändliga saker och avfall bortförts från de varma rören.

Hade alla eldfaror varit försvunna . . . .

OM— Människorna först kunde se vad de efteråt fått vara med om

hade Saskatchewans förluster genom eldsvådor under 1927 icke uppgått till $2,250,000, ej heller hade 52 personer förlorat livet och 22 personer utstått svåra plågor och allvarliga sjukdomar genom eldsvådor under förra året.

"FIRE PREVENTION WEEK" anordnas att vidtaga FORSIGTIGHETSÅTGÄRDER och bortföra lättantändligt material.

Government of the Province of Saskatchewan
A. E. FISHER,
Provincial Fire Commissioner.

Regina, September 20, 1928

Platform Cars - Pool Grain.

När Ni sänder poolspannmålen direkt vid lastningsplatsen, adressera den på följande sätt:

(To the order of) . . . Saskatchewan Pool Elevators Ltd.
(Destination) . . . . . Port Arthur, Ont.
(Advise) . . . . . Saskatchewan Pool Elevators Ltd., WINNIPEG.
In care of . . . . . Saskatchewan Pool Terminals.

Leverera lastningscertifikatet till närmaste poolagent om Ni önskar förskottsbetalning, eller sänd det direkt till Head Office of Saskatchewan Pool Elevators, Regina (Saskatchewans Pool Elevators huvudkontor) med uppgift om det förskott som önskas.

Om Ni gör som ovan meddelas förekomma inga extra försändningsavgifter de enda reduktioner som göras avse fraktkostnader, inspektion och vägning, och försändaren får del av överskottet av Terminalelevatorernas vinst vid slutet av säsongen.

Saskatchewan Pool Elevators Limited

FÖRKLARING.

I senaste numret av Svenska Canada-Tidningen finnes en ledande artikel om "Sveriges representation i Canada". Där talas om en "svensk riksdagsman, som nyligen i statens intresse besökte generalkonsulatet", som blev avspisad och som nästan måste tvinga sig fram till generalkonsuln. För den händelse att någon av tidningens läsare skulle förmoda, att denne riksdagsman är undertecknad, vill jag offentligen förklara, att detta icke är med sanningen överensstämmande. Jag blev vid mitt besök i Montreal omedelbart mottagen på generalkonsulatet och behandlad med den korrekthet, som varje svensk medborgare, riksdagsman eller ej, har anspråk på. Det finnes självklart icke ett enda svenskt konsulat, i Canada eller annorstädes, som är så enfaldigt och däraktigt att det icke genast ger tillträde för en svensk riksdagsman, som reser på utrikesdepartementets särskilda pass och har regeringsuppdrag. Det säger sunda förnuftet.

Ivar Vennerström.

* * *

Ovanstående har naturligtvis sin riktighet, när man i likhet med herr Vennerström reser med regeringsuppdrag. Men för den, som under föregående år följde herr G. Nic. Torgéns reseskildringar från vårt land, ställer sig saken annorlunda. Trots att herr Torgén var utrustad med introduktionsskrivelse från Sveriges utrikesminister. Det förtjänar även i detta sammanhang påpekas att herr Torgén såväl i pressen som direkt till utrikesministern i enlighet med för oss företedda avskrifter av brev, framhöll av oss påtalade missförhållanden.

Den föregående vecka publicerade artikeln: "Sveriges representanter i Canada" syftar icke på någon bestämd persons mellanhavanden med generalkonsulatet. Varför epitet "svensk riksdagsman" användes, beror på att vi även från detta håll hört gravierande uttalanden om svårigheten att få företräde för generalkonsuln. Och hur skall det icke då vara med vanliga dödliga?

Red.